

Torkil Damhaug

Sikre tegn på din død

ÇAPPELEN DAMM

© CAPPELEN DAMM AS 2013

ISBN 978-82-02-42131-1
ISBN 978-82-525-8255-0 (Bokklubben)

1. utgave, 1. opplag 2013

Omslagsdesign: Marius Renberg

Sats: Type-it AS

Trykk og innbinding: UAB Print-it, Litauen 2013

Satt i 10,6/12,3 pkt. Sabon og trykt på Munken Print Cream 80/1,5

Materialet i denne publikasjonen er omfattet av åndsverklovens bestemmelser. Uten særskilt avtale med Cappelen Damm AS er enhver eksemplarframstilling og tilgjengeliggjøring bare tillatt i den utstrekning det er hjemlet i lov eller tillatt gjennom avtale med Kopinor, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk.

Utnyttelse i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengsel.

www.cappelendamm.no

Far drepte tre ganger. Den siste gangen så jeg på. Han hadde sendt meg i forveien ned til kiosken for å kjøpe avisen, og brød og en is. Men da jeg la pengene på disken, fikk jeg høre at det ikke var nok, prisen på brødet hadde gått opp. Jeg løp tilbake for å spørre far hva jeg skulle velge, brød eller is. Sånne spørsmål pleide han å le godt av. Rett innenfor porten til parken fikk jeg øye på ham. Han sto ved sedertreet og kikket seg rundt, men så meg ikke. Han begynte å gå over gressplassen. Da jeg gikk etter ham, oppdaget jeg at han hadde med seg pistolen. Jeg hadde lekt med den flere ganger, den pleide å ligge i en skuff på soverommet hans. Nå holdt han den i hånden, bak på ryggen. Mannen som ventet ved rosebuskene fikk øye på meg der jeg kom, han kjente meg igjen og smilte. Det husker jeg. Jeg var akkurat fylt åtte. Mannen holdt en papirpose i den ene hånden, det husker jeg, den var lysebrun. Hvordan far beveget armen da han løftet pistolen mot ham, husker jeg. Ikke en lyd kunne høres, i alle fall ikke mer enn et lite knepp. Men mannen ser fortsatt på meg mens en liten blomst blir synlig i pannen hans, den skyter knopp og vokser. Ingen er bedre enn far til å skyte, husker jeg at jeg tenkte. Og så rykker mannen til, vrir seg, faller med ansiktet først ned i busken. Og det er det jeg husker aller best, hvordan de spisse tornene rev opp kinnene hans.

Hva får deg til å tenke på dette akkurat nå?

Kanskje at jeg sitter og ser ut av vinduet, ser litt av gaten der nede. Barna som går forbi. Omtrent så gamle som jeg var.

(Fra den sakkyndiges notater 1. august 2014)

DEL I

7. – 13. juni 2014

1

Den ene halvdel av ansiktet hennes lå i skygge, det var delt så å si på midten av lyset som falt gjennom rommet fra det åpne vinduet. Han heiste seg opp på albue for å se henne bedre. Øynene var lukket, hun beveget seg ikke, hadde ligget sånn lenge. En hårlokk hadde skilt seg ut og falt ned på det kinnet som lå i lyset og som hadde et felt med bittesmå, tynne arr. Han løftet hånden for å legge lokken tilbake der den kom fra, men stanset midt i bevegelsen, sto imot fristelsen til å ta på henne. I stedet flyttet han blikket nedover halsen og skulderen med tatoveringen, en liten figur, en bokstav fra et annet alfabet kunne det være. Han hadde spurt henne uten å få svar.

Det blafret så vidt i de tynne gardinene, et streif av vind i det varme rommet. Hun trakk pusten langsomt og dypt, som hun gjorde når hun sov. Men det kunne være at hun lå der og visste om blikket hans. Brystene beveget seg på en måte som tydet på det, steg litt for høyt hver gang hun pustet inn. Forsiktig førte han tyngden over på venstre arm, så han kunne vri på seg og la blikket gli videre nedover den nakne kroppen, helt til føttene som var små og smale; rundt den ene ankelen det tynne gullkjedet han hadde gitt henne.

Og ved synet av disse føttene oppsto plutselig tanken på at det kunne slutte her, at han ikke trengte å gå videre. Den uklare følelsen av at det ikke var noe bedre der framme, ikke noe som kunne nå opp mot akkurat dette øyeblikket, og at han ved å fortsette ville miste det igjen, som når du slipper en ballong fylt med helium og ser den forsvinne opp mellom skyene.

Han lirket seg opp fra tempurmadrassen, gropene etter

håndflatene og knærne forsvant gradvis. Hun likte denne madrassen, noe av det første hun hadde sagt da hun ble med ham hjem første gang. Hun hadde satt seg på den, kjente tydeligvis etter hvordan den formet seg rundt kroppen. Det var den kvelden de møttes. Han hadde sittet på Togo med Siri og et par av hennes venner fra medisins. Utpå kvelden dukket en gammel kompis opp, og sammen med ham hun som nå lå i sengen hans. Av en eller annen grunn hadde han reist seg idet han fikk øye på henne, holdt på å rekke fram hånden, som om de var på en mottagelse og hun var den alle hadde ventet på. Et sekund eller to hadde hun sett ham i øynene, så snudd seg med et smil han ikke var i stand til å tolke.

Den kvelden på Togo var det ett år siden han og Siri ble sammen, og det var vel det de var der for å feire. Hun var ikke sjalu, gjentok stadig at hun stolte på ham, ikke trengte å følge med på alt han foretok seg.

Men på et tidspunkt hadde den fremmede kvinnen gått ned i kjelleren, der doene var. Han ventet et halvt minutt før han reiste seg og gikk etter. Talte de fjorten trinnene ned den svarte steintrappen. Som om han med ett kunne høre sine egne skritt forbløffende tydelig gjennom larmen av prat og elektronisk fordreide djember. Blæren var nesten tom, og han gjorde seg fort ferdig, skylte av hendene, et blikk i speilet, brukte papirservietten til å åpne døra med, en prosedyre Jenny hadde lært ham da han var fire eller fem og som han fortsatt fulgte når han skulle på fremmede doer.

Damedoen lå rett overfor. Hun kom samtidig ut derfra, det samme smilet som da han først hilste på henne, men hun snudde seg ikke vekk nå, ble stående og se rett på ham.

– Sigurd Woods, var det ikke det du het?

Da han nikket, gjentok hun navnet hans, som om hun prøvde ut lyden av det. Han hadde aldri hørt det sagt på den måten før. Sør i Sverige måtte hun komme fra, der Zlatan og Timbuktu var vokst opp, men han lot være å spørre, ville ikke framstå som nysgjerrig. Idet hun skulle snu seg, holdt

han den ene hånden ut, berørte den bare skulderen hennes med den andre, for å vise at han ville la henne gå først.

Da la hun armen rundt hoften hans, klemte seg inn mot ham mens de gikk de få skrittene mot steintrappen.

– Og du heter Katja, slo han fast for å hente seg inn igjen.

Om ettermiddagen lå soverommet badet i sollys. Det trengte ned gjennom trekronene i bakgården, og varmen kunne bli tropisk der inne. Sigurd Woods reiste seg og skrudde på takviften, den roterte langsomt et par ganger før den akselererte og fylte luften med en dyp murring. Om Katja hadde åpnet øynene nå, betraktet hun ham kanskje bakfra der hun lå i sengen hans. Sengen *vår*, korrigererte han seg selv. Sa det lavt for å høre hvordan det lød. For tre uker siden, da hun var kommet dit med bagen sin, hadde han sagt at det var dumt å kaste bort tusenlapper på et kott på Tøyen som hun måtte dele med flere andre. Som om det var disse pengene det dreide seg om. Noen dager etter hadde hun låst seg inn bærende på to store koffletter.

Han ble stående og se ut på grenene i det svære eiketreet. Forestilte seg hvordan han så ut med Katjas blikk, silhuetten i sollyset, den brede ryggen, overarmsmuskulene. Også når hun ikke var til stede, hadde han grepet seg i å se seg selv med et blikk som kunne være hennes.

Lysblink fra mobilen på bordet. Det var Jenny. Han lot den ligge, sikker på at anropet ville bli etterfulgt av en melding. Da den kom, ventet han et minutts tid før han leste den. Moren trengte å snakke med ham. Han visste hva det gjaldt.

Idet han snudde seg mot sengen og fikk bekreftet at Katja lå der og så på ham, slo det ham hva han skulle gjøre. Før eller senere var de to nødt til å treffes, hun og Jenny. Et ritual de måtte igjennom. Det var blitt nødvendig å vise Katja mer, som hvor han kom fra. Det måtte føre til at hun også fortalte om seg selv. Den første tiden var det en del av spenningen å vite minst mulig om sånt. Hun var dukket opp et eller annet

sted fra, sto foran ham den kvelden på Togo, gikk foran ham ned i kjelleren, som om hun visste at han ville følge etter. Men nå nærmet denne fasen seg slutten, hun bodde hos ham, han trengte å vite mer om henne, et slags kart å forholde seg til. Foreløpig besto det kun av omriss, noen få ytre omstendigheter. Hun var vokst opp i Malmö, var et par år eldre enn ham, hadde jobbet som modell, ville ut av det, derfor var hun kommet til Oslo, *mulighetenes by* som hun flere ganger kalte den, uten at han merket spor av ironi i stemmen hennes. En kveld i halvmørket på soverommet hadde hun røpet at hun var adoptert, og da hadde han ventet på at det skulle komme mer. Men de gangene han nærmet seg noe som hadde med familie å gjøre, la hun en finger over leppene hans, eller snudde seg vekk med det samme smilet som den første kvelden på Togo.

Han skrittet over gulvet, ble stående foran henne ved kanten av sengen, hun strakte seg, kom borti ham i enden av bevegelsen, så liksom overrasket ut da han reagerte på berøringen.

– Vi skal kjøre en tur, sa han og gled ned over henne, måtte flire da den idiotiske og utilsiktede dobbeltbetydningen gikk opp for ham.

*

Året før hadde Jenny flyttet fra gården og inn i en liten leilighet på sykehuset der hun jobbet. Sigurd hjalp henne, det måtte bli ham. Hvis ikke kunne faren ha endt opp med å gjøre det, uansett hvor knust han var over Jennys beslutning om å dra. I mange år hadde Sigurd ventet på at det skulle skje, mens det for faren så ut til å ramme som et lynnedslag.

Fire eller fem turer hadde Sigurd kjørt, tatt med klær og personlige eiendeler, kjøkkenredskaper, men ikke møbler, Jenny ville kjøpe nye. Han hadde montert dem for henne, og alt det tekniske med vaskemaskin, tv og musikkanlegg. Jenny kunne ikke få sagt ofte nok hvor glad hun var for hjelpen hans, det

virket som hun tok det som et tegn på at han støttet henne i beslutningen om å flytte fra faren. Det stemte ikke, men han lot det ligge.

Heller ikke i forhold til Jennys nye kjæreste hadde han tonet flagg. De to-tre gangene de hadde truffet hverandre opptrådte han høflig, uten å uttrykke noen særlig interesse for hvem denne mannen var. Og at det var han som kom og åpnet døra til morens leilighet denne kvelden, overrasket ham ikke på noen måte.

– Hei Sigurd, sa morens kjæreste og rakte fram hånden.

Sigurd grep den og klemte til, litt hardere enn han pleide, husket i det samme at denne Zoran var en mann som levde av det hendene gjorde, og at det å skade dem ville få dramatiske følger for livet hans.

– Dette er Katja, opplyste han og lot henne gå først inn i den knøttlille entreen.

Han studerte Zorans ansikt da de to håndhilste. Vennlig, avslappet uttrykk. Et sånt hun sikkert likte.

Dempet musikk inne fra stuen, noen lo høyt. At Zoran var der, var han altså forberedt på, men ikke andre gjester. I det samme kom Jenny ut fra badet. Hun hadde ny frisyre, det blekede håret hengende i en vipp på hver side, kortere bak. Hun lyste opp da hun fikk øye på ham, før hun oppdaget at han hadde med seg noen.

– Dette er Katja, gjentok Sigurd, og denne gangen var det morens ansikt han gransket. Det hadde alltid vært lett å lese. Nå rødmet hun, og en muskel ved øyenbrynet ble stående og skjelve.

– Jennifer Plåterud, sa hun fort, alle hun brydde seg om kalte henne Jenny, og Sigurd lurte i et sekund eller to på om hun ville invitere til det. – Og du er ...?

Hun visste ikke om Katja. Den siste måneden hadde Sigurd snakket sjeldnere enn før med moren på telefon. Forrige gang hadde han antydnet at han og Siri ikke så så mye til hverandre lenger, og da hadde Jenny reagert med forbløffelse. *Hva er det du sier, og det kan du da ikke mene, og hun er jo så søt.*

De to hadde funnet hverandre ved første møte, på kort tid kjente Jenny seg tydeligvis nærmere knyttet til Siri enn Sigurd selv noen gang hadde gjort. Ikke bare at Siri studerte medisiner og kunne dele profesjonens koder og hemmeligheter med moren, det var noe med måten de snakket sammen på, ikke minst om ham, som om de eide noe i fellesskap, en sjelden gjenstand, eller et feriested.

Sånn kom det ikke til å bli med Katja. Og det å ta henne med hit, på Jennys fødselsdag, var en idé av det tvilsomme slaget, han trengte ikke lese morens ansikt for å innse det.

– Du har gjester, slo han fast. – Vi skal ikke bli lenge.

Hun strevde fortsatt med å komme seg av sjokket så det ut til, strøk vippene på det nyklipte håret bak ørene, de gled fram igjen med en gang.

– Nå må du gi deg, sa hun. – Zoran. Hun snudde seg mot ham. – Dette er ... var det Kaja?

Zoran smilte med hele fjeset. Han var to hoder høyere enn henne, høyere enn Sigurd også, hadde kortklipt, grånende hår og kraftige kjever.

– Katja, korrigerer han, – jeg har akkurat hilst på henne.

Et øyeblikk sto de der og så på hverandre, mor og sønn med hver sin kjæreste. Musikken i stuen hadde tatt pause, ingen sa noe. Sigurd hadde latt være å kjøpe med blomster, noe han pleide å gjøre når moren fylte år.

– Men så kom nå inn da, utbrøt Jenny med litt for høy stemme. – Er du svensk?

Katjas øyne hadde fått en kjølig glans som gjorde dem enda mørkere. Sigurd holdt henne igjen, trakk henne til seg og prøvde å kysse henne. Hun snudde seg vekk med et blikk som fikk ham til å tenke på den første kvelden på Togo, og det slo ham at det kanskje ikke var smilet, men denne måten å snu seg vekk på som hadde fått ham til å følge etter ned i kjelleren.

Tre stearinlys brant på spisebordet. Et par satt der, så ut til å være på morens alder.

– Det eneste som manglet på en perfekt bursdag, svinset

Jenny, – å få sin sønn på besøk ... i det minste én av dem. Zoran, kan du hente noen stoler på kjøkkenet.

Presentasjoner fulgte. Den halvskallede mannen het Knut Reinertsen, hadde rektangulære briller med grønn innfatning og et forbløffende slapt håndtrykk.

– Knut er psykiater, forklarte Jenny, og Sigurd lurte på hvorfor det var det første han skulle vite om ham.

– Og Lydia er kona hans, hun er egentlig russisk.

Som altså var det viktigste ved henne, ikke at hun var gynekolog og ledet forskningsprosjektet om barnløshet som Jenny deltok i, noe han etter hvert også fikk høre. Han smilte av morens klønnethet, hun gjorde sitt beste, og det var han som hadde satt henne i en situasjon hun måtte streve med. Det var førtiniårsdagen hennes. Med ett hadde han vondt av henne.

Han snudde seg mot Katja. – Og dette er altså Jenny, som er min mor. Bortsett fra det er hun lege for de døde.

– Men det har jeg jo forstått.

– Jeg har alltid hatt et godt lag med de døde, erklærte Jenny, – de er temmelig enkle å forholde seg til.

– Jeg kunne ikke vært mer enig, istemte Knut Reinertsen, han hadde kraftig basstemme som ikke stemte med håndtrykket.

– Men nå jobber jeg faktisk like mye med dem som ikke er født ennå, fortsatte Jenny.

– De krever heller ikke så mye av deg, brummet Knut Reinertsen. – Skjønt iblant lurer jeg. Det kan gå dager da Lydia ikke tenker på annet. I en verden truet av overbefolkning skal kvinner som dere på død og liv sørge for at vi blir enda flere, enda fortere.

Sigurd satte seg ved siden av Katja, kløp henne i låret under skjørtekanten. Hun tok hånden hans vekk.

De ble tilbudt Jennys moussaka. Sigurd kastet et blick på den før han av slo på begge vegne. Men kakene kunne han ikke si nei til da de kom på bordet, noen søte og seige australske spesialiteter som han hadde vokst opp med og aldri hadde hatt hjerte til å si at han ikke kunne fordra. Til dem

ble det servert russisk dessertvin, som Lydia Reinertsen hadde sørget for. Hun var en liten og grå mus, kunne vært hvor som helst fra, men visstnok fra St. Petersburg. Det slo ham der han satt at det sannsynligvis kun var psykiateren, Knut Reinertsen, som var helt norsk ved dette bordet. Det hadde de tydeligvis gjort et poeng av, for det skulle serveres noe fra hvert av opprinnelseslandene. Til kaffen satte Zoran en flaske slivovits på bordet og beklaget at det var alt han hadde rukket å frambringe av spesialiteter etter en vaktuke på kirurgisk avdeling. Sigurd holdt seg til Farris, han kjørte bil, og hadde heller ingen trang til å bli beruset i dette selskapet. Det hadde tydeligvis Katja, for hun tømte sitt glass i to drøye slurker og nølte ikke med å takke ja da Zoran tilbød henne påfyll. Hun så ut til å komme bedre ut av det med Jennys kjæreste enn med de andre.

Knut Reinertsen var heller ikke den som spyttet i glasset, han fikk en tiltagende nasal måte å brumme på. Tydeligvis en mann som var vant til å bli lyttet til. Han forsket visst på hvordan folk som var blitt utsatt for krig og tortur greide seg. En stund doserte han med økende volum på bassrøsten, men plutselig måtte han ha funnet ut at han skulle dele ut taletid. Han begynte å spørre Sigurd ut om hva *han* drev med.

– Forretninger, feide Sigurd ham av og visste at svaret ikke var egnet til å dempe mannens pågåenhet.

– Forretninger? Se det du.

Zoran brøt inn: – Sigurd er tjuetre og tjener allerede mer enn du og jeg noen gang kommer til å gjøre, Knut.

Det var ikke helt sant, men Sigurd hadde ikke noe imot at Zoran sa akkurat det.

Dette med pengene lot til å gjøre psykiateren nysgjerrig for alvor, han ville høre mer. Nettverkshandel var et ord som tydeligvis fikk ham til å rynke på nesen.

– Er ikke det noe slags pyramidespill?

Sigurd lot seg ikke provosere, hadde fått det spørsmålet mange ganger. Han fortalte om ideen bak *Newlife*. Hver måned å rekruttere tre mennesker som var motivert for å

selge utvalgte produkter, disse rekrutterte igjen tre nye, og så videre. På den måten kunne du bli millionær på kort tid.

Han så på Katja da han sa det. Første gang han forklarte henne hva han hadde oppnådd med *Newlife*, hadde hun vansker med å tro ham, han måtte vise henne regnskapet, og da måtte hun. Nå satt hun der med den kjølige glansen i øynene og så ikke ut til å interessere seg for samtalen.

– Hva slags produkter? ville psykiateren vite, og Sigurd ga ham et par eksempler, redegjorde kort for noe av forskningen bak helseproduktene.

– *Newlife* er det nest raskest voksende selskapet i USA, et godt stykke foran Apple.

Knut Reinertsen tørket seg om munnen med servietten, Sigurd kunne se at han skjulte et smil. – Forskning som har frembragt hudprodukter som kan *nullstille* genene? Hva betyr det?

Jenny brøt inn: – Sigurd studerer på BI ved siden av å tjene seg rik. En dag er han ferdig siviløkonom.

Flere ganger hadde han terget henne med å si at det neppe ville bli nødvendig. At han så det som bortkastet tid å avlegge eksamener han ikke trengte. At det dreide seg om én eneste ting, nemlig *å få det til*. Men nå gadd han ikke motsi henne. Han var ikke der for å rekruttere noen til businessen sin.

Som alle andre steder hvor mennesker var samlet, dominerte de som foretrakk å prate om sitt eget framfor å lytte til hva andre hadde å si. Selv regnet Sigurd seg som en god lytter. Det ga ham fordeler. Og nå ble han sittende og høre på hva de snakket om, og hvordan de uttrykte seg. Zoran med sin aksent, den var ikke mer enn en rytmeforskyvelse selv om han kun hadde vært i Norge i noen få år. Jenny derimot hadde etter et kvart århundre fortsatt en bred australsk tone som hun for lengst hadde gitt opp å kvitte seg med. Kanskje en slags protest i det, hadde det slått Sigurd, en markering av at hun aldri kom til å bli norsk. Han kikket over på Lydia Reinertsen. Øynene hennes var det eneste han ville komme til å huske ved henne. Hun skjelte utover, og det var fasci-

nerende å måtte gjette seg til hvilket øye som så ham. Mens han prøvde å finne ut av hvordan han skulle møte blikket hennes, innledet han en samtale med henne om Russland, et land han aldri hadde interessert seg for.

– Hva med deg, Katja?

Knut Reinertsen lente seg over bordet. Sigurd hadde sett blikket hans sveipe over henne mer enn én gang, som om han prøvde å finne ut om brystene hennes var *ekte vare*.

– Hva med meg?

Hun stirret tilbake. Knut Reinertsen tok seg en slurk av slivovitsen, hun gjorde det samme.

– Hva driver *du* med?

Sigurd stønnet innvendig, men Katja smilte overbærende, et snev av det ertende glimtet var tilbake i øynene. – Jeg arbeider som servitør.

Knut Reinertsen nikket som om det var noe han for lengst hadde gjettet seg til.

– Hun skal studere fra høsten av, skjød Sigurd inn, til sin egen ergrelse. Han trengte ikke pynte henne med status. Og hun kunne svare for seg selv. Det gjorde hun, erklærte at hun hadde søkt på Westerdals, bachelorstudiet i film og tv. Sigurd visste at dette svaret ikke var ment som en oppmuntring til å grave videre, men psykiateren skjønnte ikke det. Han ville vite hvor hun kom fra og tok tydeligvis ikke signalene om at det var noe hun ikke hadde til hensikt å snakke med ham om.

Sigurd var i ferd med å lede samtalen inn på noe annet, men Katja avbrøt ham.

– Jeg skal maile deg min historie, sa hun til Knut Reinertsen. – Eller kanskje det er bedre om du sender meg et spørreskjema som jeg kan fylle ut.

Fremdeles smilte hun, men ikke et smil Sigurd kjente igjen. Det slo ham hvor fort hun kunne framstå som en annen enn den han trodde han var i ferd med å bli kjent med. Han krøllet sammen servietten, slapp den på asjetten med den halvspiste kaken, bestemt på å bryte opp straks og ta henne med vekk derfra.

– For nå syns jeg du skal gi din kone litt oppmerksomhet, fortsatte hun uten å ta blikket fra psykiateren. – Du har jo ikke snakket til henne i hele kveld.

I bilen sa han til henne: – Du fikk ham i alle fall til å holde kjeft.

– Ikke så lenge som han burde.

Han syntes hun hadde gått for langt, tenkte igjennom hvordan han skulle si henne det.

– Jeg trodde du hadde tatt din mors navn, kom hun ham i forkjøpet. – Men hun heter jo ikke Woods.

– Hun kaller seg fortsatt Plåterud, fars navn. Jeg vet ikke hvorfor, de har vært separert i over et år.

At han nå het Sigurd Woods og ikke Sigurd Plåterud hadde ikke noe med den pågående skilsmissen å gjøre. Han hadde bestemt seg for å ta i bruk det navnet for mange år siden, det var som om det alltid hadde vært hans egentlige navn. Han ble ikke en annen da han tok det, han ble seg selv. Beveget seg annerledes, tenkte annerledes, tok beslutninger han før hadde utsatt.

– Plager det deg? spurte hun.

– Hva da?

– At de har flyttet fra hverandre.

Han flirte hoderystende. – Jeg er tjuetre, konstaterte han og svingte ned på motorveien, ga gass i akselerasjonsfeltet, lot BMWen slippe løs noen av kreftene den hadde stått og samlet opp under panseret. – Jeg har ventet på at det skulle skje. I tretten år, minst.

Plutselig så han for seg rommet på loftet i låven hjemme. Gluggen på veggen der du kunne følge med på alt som skjedde på tunet.

– Hvorfor akkurat tretten år?

Han trakk på skuldrene. Han var ferdig med det. Og skulle han snakke om noe sånt, måtte han vite mer om henne. Som om det dreide seg om et spill, ikke legge ut de viktige kortene før den andre gjorde det. Ikke sitte igjen uten mer å vise fram.

– Du hadde kanskje ikke trengt å drite ham ut, sa han i stedet.

– Hvem fan snakker du om?

– Psykiateren.

Han kjente blikket hennes fra siden.

– Skal du snakke skit får du sette meg av her.

Han la seg ut i den ytterste filen, ga mer gass. Himmelen over Groruddalen var en blanding av rosa og oransje lys, ispedd gråsvart røyk og rifter av blått. Han så for seg at luften var full av virvlende korn, revet opp av asfalten, og metall-spon i så fine fibre at de så vidt kunne skimtes, skinnende i lyset fra fjorden langt foran dem, som bittesmå snøfnugg i den varme kvelden.

Først da de passerte bomringen, snudde han seg mot henne.

– Sorry.

Et ord han ikke ville bruke for ofte, men det var det beste han hadde akkurat da, selv om han ikke helt visste hva han mente med å si det.